

[Kr. Kristensen.]

skal skaffes paa de Betingelser, der her er Tale om, skulde kunne vedtages i den danske Rigsdag.

Nu hørte jeg godt nok, at den højtærede Finansminister forleden Dag udtalte, at det var ham aldeles ufatteligt, at saadan noget ikke kunde finde Sted; han havde ikke tvivlet paa, at et saadant Forslag kunde gennemføres. Jeg vil ikke tvivle paa, hvad den højtærede Finansminister siger, jeg maa i alt Fald ikke udtale disse Tvivl, men jeg maa nok have Lov til i mit stille Sind at nære en vis Tvivl alligevel. Jeg mener ikke, man har Lov til at tro, at Finansministeren er saa naiv, at han tror, at et saadant Forslag kunde gennemføres; for det ved man dog nok, at de to Spørgsmaal, her er kædet sammen med Forslagene, er to Stridsspørgsmaal Partierne imellem, og vi ved, at Regeringen Gang paa Gang har faaet Forslag ligelydende med disse forkastet, saa kan man dog vist ikke mene for fuldt Alvor, at de to Ting skulde kunne kædes sammen med Spørgsmaalet om Understøttelse til Landbruget, og at man skulde kunne faa noget saadant vedtaget.

Jeg tror nok, man kan sige, at „Østsjællands Folkeblad“ har haft Ret, naar det skrev, at efter dets Opfattelse har Ministeriet mere været optaget af Tanken om at opstille politiske Rævesakse end af Tanken om at stille Forslag til Bekæmpelse af Krisen. Jeg tror nok, man kan sige, at det, Bladet sigter til, har været et Formaal, der har tyngtet nok saa stærkt til som Ønsket om at gøre en positiv Indsats til Fjernelse af de Vanskeligheder, vi staar i i Øjeblikket.

Vi fra vor Side har erklæret os villige til at forhandle om Nedsættelse af Militærudgifterne og om Ændring i den Lov, som blev gennemført af Ministeriet Madsen-Mygdal om Skattelettelse for de Formuer, der giver ringe eller ingen Afkastning. Vi har erklæret os villige til at være med til at gennemføre en ny Militærordning, der kunde bringe Besparelser, men vi gaar ikke med til — og det vidste Regeringen udmærket godt — uden videre at tage en halv Snæs Mill. Kr. ud af det Beløb, som skal bruges til den Militærordning, vi har i Øjeblikket. Man kan neppe have været i Tvivl om, at et saadant Forslag vilde møde vor Modstand. Vi har ogsaa erklæret os villige til at forhandle om Formueskatteoven, og vi har stillet Forslag om Ændringer i dens Regler; men Princippet, at de Formuer, som ingen Afkastning eller ringe Afkastning giver, ikke skal svare Formue-

skat, maa vi fastholde, det ved man udmærket godt.

Men rent bortset fra det Forhold, jeg nu har omtalt, mener jeg ogsaa, at Regeringens Forslag er af en saadan Art, at det vilde være beklageligt for det danske Landbrug, og jeg kunde sige for det hele danske Samfund, om Landbruget tog imod et saadant Forslag. Det Princip, som er nedlagt i dette Forslag, nemlig ved Understøttelse at styrke Erhvervslivet, er efter min Opfattelse af en saadan Art, at det praktisk talt vil være umuligt i Fremtiden at sætte sig imod Krav af lignende Art. Og tror virkelig de ærede Socialdemokrater, at det vil være muligt for det danske Samfund at holde Erhvervslivet i Gang paa den Maade, at man stadig giver det Understøttelse af Statskassen? Det tror jeg dog neppe, selv om vi jo ved, at man fra den Side er stærkt interesseret i, at vi alle kommer til at se hen til Staten som den, der skal yde Hjælp, og som den, der skal have Ansvaret, medens vi andre kan stille Kravene til den. Jeg ved godt nok, at det er Kærnen i Socialdemokraternes Politik, men jeg har mine stille Tvivl, om man i Virkeligheden tror, at en saadan Politik lader sig gennemføre. Og jeg vil i høj Grad beklage for Landbrugets Skyld, om et saadant Forslag skulde blive modtaget, fordi det efter min Opfattelse vilde undergrave ikke blot Landbrugets Anseelse udadtil, men ogsaa dets Selvstændighedsfølelse indadtil, og det vilde jeg betragte som en Ulykke.

Nu ved jeg godt, at der er mange i vort Samfund, der lader sit politiske Standpunkt bestemme af, hvem der giver mest. Det kan de ærede Socialdemokrater tale med om, de har ikke været bange for at give Løfter, og derfor har de faaet den store Tilslutning. Men naar Løfterne ikke kan holdes, kommer Vanskelighederne, og det viser sig da ogsaa allerede nu, at der er adskillige Vanskeligheder indenfor Partiet i saa Henseende.

Men vi fra vor Side mener altsaa ikke, at Erhvervslivet skal holdes oppe ved Gaveuddeling. Vi mener, at det, som skal gøres, det, som det er en Nødvendighed at gøre, og som er det eneste, der i det lange Løb har Betydning, er, at vi faar truffet saadanne Foranstaltninger, at Erhvervslivet, enten det nu som i dette Tilfælde er Landbruget, eller det er andre Erhverv, kan arbejde under rimelige økonomiske Vilkaar og rimelig Rentabilitet kan gennemføres.

Nu ved jeg, som jeg ogsaa sagde før, udmærket godt, at der er mange, der spørger: hvor meget faar vi? Og man har jo